

Безъ да се афишира, безъ да печати, безъ да систематизира, Хитовъ е чувствувалъ, че на поколѣнието се дължатъ тѣзи документи и ги е запазилъ. Срѣдъ тѣхъ има много бележки, допълнящи първата му книга, биограф. сведения за Раковски, Левски, Дим. Общия и т. н. — извори, които ще има да се използватъ.

Слабограмотенъ, но логиченъ въ изложението си и искренъ, Хитовъ удивява съ добросъвѣстността и трудолюбието си.

Хитовъ е написалъ правила за чета; тѣзи правила обхващатъ всички въпроси: попѣлване, дисциплина, оржепазене, бойна служба и демобилизация.

Трѣбва да се съжалява, че върху тази работа на Хитова нѣма дата, за да се установи дали не е най-стариятъ трудъ отъ ново време по военна организация и тактика.

*

Като приключвамъ тѣзи бележки за Хитова, мисля, че ще бжде една почитъ къмъ неговата паметъ, ако попѣлня малко живописа му.

Професоръ Ст. Младеновъ на стр. XII отъ своя предговоръ на второто издание на Хитовия трудъ „Моето пътуване по Стара планина“ се е заблудилъ да пише: че бащата на Панайотъ Хитовъ се казва Хитю; самъ Панайотъ на стр. 3, редъ 2 пише изрично: „На баща ми името бѣше Иванъ Хитовъ“; 2) че Хитю е име, произходещо отъ старобългар. хѣтити (бързо грабя, бързамъ); съ всичката скромность на неученъ специалистъ, мисля, че това име е само умалително отъ Христо. Хитю и Хитко съмъ срѣщалъ и се вика въ Тетевенъ, Калоферъ и другаде само на Христовци.

Трѣбва да се отбележи, че П. Хитовъ е ималъ нѣколко братя и сестри, частъ отъ които измрѣли. Между останалитѣ той е билъ най-голѣмъ. Братъ му Христо е билъ две години по-малкъ, а сестра му Мария — още повече. Споменуваниятъ въ по-нататъшното изложение Атанасъ Петровъ Хитовъ (покъсно касационенъ сѣдия, сега покойникъ) е билъ синъ на Мария. Той е взелъ името на вуйча си „Хитовъ“, защото войводата възнамѣрявалъ да го усинови, нѣмащъ деца отъ първия си бракъ. И тогава, и по-после Пан. Хитовъ е издържалъ своя сестриникъ въ Болградската гимназия и руски университетъ.

Накжсо сведенията за семейството на Хитова и потомството му сж следнитѣ:

Панайотъ Ивановъ Хитовъ (или Христовъ) е роденъ въ 1830 г., а починалъ въ 1918 г. Първата му съпруга — българка, умира рано бездетна. Втората му съпруга е сръбкиня отъ гр. Бѣлградъ, Екатерина Д. Бранковичъ, дъщеря на апелативния сѣдия Димитъръ Бранковичъ, отъ рода на сръб-